

CRISTINA CABONI locuiește în Cagliari, într-o casă înconjurată de flori, cu soțul și cu cei trei fii. Se ocupă de apicultură și de horticultură. Marea ei pasiune sunt trandafirii și cultivă o varietate de specii. Lumea parfumurilor și a esențelor naturale a atras-o de mult, primul său roman, *Parfumul iubirii*, fiind un omagiu adus hipnoticului univers al miresemelor. Dintotdeauna fascinată de natură și de magia combinațiilor dintre parfumuri, Cristina Caboni a scris o carte despre pierdere și iubire, despre speranță și noi orizonturi. Romanul a cucerit imediat cititorii din Italia și s-a vândut în câteva milioane de exemplare, fiind tradus în mai multe țări.

Cristina Caboni **Parfumul iubirii**

Traducere din limba italiană
ALEXANDRU MACOVESCU

NEMIRA

PROLOG

Lemn de trandafir. Dulce, fructat, scrijelit cu semne ușoare.

E parfumul încrederii, al seninătății.

Evocă dulcea suferință a așteptării și a speranței.

– Închide ochii, micuț!

– Așa, bunico?

– Așa, Elena. Așa. Și acum fă cum te-am învățat.

Stând cu mâinile pe masă, în penumbra din mijlocul camerei, fetița și-a ținut ochii închiși. Degetele subțiri alunecau de-a lungul suprafeței și se prindeau de muchia netedă din fața ei. Dar nu esențele păstrate în flacoanele ce acoperă peretele le simte mai puternic.

Ci nerăbdarea bunicii. Mirosul propriei frici.

– Și acum?

– Încerc să simt.

Bătrâna strânge din buze. Mirosul furiei sale e acru, aduce aminte de ultimul fum ce eliberează lemnul când e aproape scrum. Într-o clipă o va lovi și va pleca. Elena știe, trebuie să mai reziste un pic, doar un pic.

– Străduiește-te! Trebuie să te concentrezi. Și închide ochii, ți-am zis!

Palma abia i-a deranjat părul. Prefăcută, ca tot restul. Ca minciunile pe care i le îndrugă bunica și ca acelea pe care le spune, la rândul ei, și Elena.

– Acum explică-mi ce e!

S-a plictisit să aștepte și îi flutură pe sub nas o sticlută cu esențe. Dar nu vrea un simplu răspuns de la ea. Vrea cu totul altceva. Ceva pe care Elena nu avea de gând să-i dea.

– Rozmarin, cimbru, verbină.

Altă palmă.

Lacrimile o ardeau sub pleoape. Dar nu a cedat și pentru a-și face curaj a început să fredoneze un cântecel.

– Nu, nu. Nu așa ai să găsești Parfumul Perfect. Nu rămâne pe afară. Intră, caută-l... E parte din tine, trebuie să simți ce îți sugerează, trebuie să-l înțelegi, să-l iubești. Mai încearcă și concentrează-te de data asta!

Dar Elenei nu-i mai plac parfumurile. Nu vrea să vadă pajiștile de pe malul râului, unde o ducea mama ei când era mică, mai departe de sat. Nu vrea să audă freacă ierbii tinere ce crește, nici pe-al apei care curge. Nu vrea să simtă nici ochii broaștelor ațintind-o de sub pâlcul de trestii.

A strâns iar din pleoape și din dinți, hotărâtă să țină totul la distanță. Dar în întunericul brăzdat de câte o rază de lumină a scăpărat o scânteie.

– Rozmarinul e alb.

Bunica a făcut ochii mari.

– Da, a șoptit în timp ce speranța i-a înviorat privirea.

– De ce? Spune-mi despre el.

Elena a deschis gura, lăsând emoțiile să i se strecoare înăuntru, umplându-i mintea și sufletul.

Rozmarinul e acum o culoare. O simte pe vârful limbii, i se scurge pe piele, trimițându-i fiori puternici. Albul se preface în roșu, apoi în violet.

Închide ochii înspăimântată.

– Nu! Nu vreau! Nu vreau!

Încremenită, bunica o privește cum fuge din cameră. Întunecată la față, scutură din cap și se trânteste pe un scăunel. După un suspin lung, se ridică din nou și deschide plicurile cu impozitele.

Lumina obosită a serii pătrunde în laboratorul pe care familia Rossini îl are de peste trei secole.

Lucia ajunge la bufetul din lemn masiv, care ocupă un perete întreg. Scoate cheia din buzunarul salopetei și o bagă în broască. Când deschide sertarul din mijloc, o aromă ușoară de ierburi sălbatice se amestecă cu mirosul de vanilie din cameră, la care se adaugă o mireasmă proaspătă de citrice după doar câteva clipe.

Înconjurată de simfonia de mirosuri contrastante, femeia mângâie volumele înșiruite în fața ei, apoi alege unul cu mult calm. Îl strânge la piept o clipă și, după ce se așază la masa din lemn lustruit, îl deschide, răsfoindu-l cu grijă. Degetele îi alunecă pe paginile îngălbenite de timp, cum a făcut de nenumărate ori, în căutarea urmei Parfumului Perfect.

Și în acel moment se pare că Lucia caută ceva. Dar scrisul ordonat n-are nimic care s-o ajute să-i explice nepoțicii că parfumul nu e ceva ce se alege.

Parfumul este calea. S-o străbați înseamnă să-ți găsești propriul suflet.

1.

Mușchi de stejar. Intens, pătrunzător, ancestral. E parfumul statorniciei și al forței. Alungă amăgirea care îți împovărează sufletul atunci când în certitudinile iluzorii se infiltrează conștientizarea greșelii. Ușurează nostalgia pentru ce ar fi putut să fie, dar nu a fost.

Era ofilit mirosul care se înălța de pe Arno. Mirosea a făină mucegăită, grețoasă ca deziluzia ce îi dansa înăuntru.

Elena Rossini și-a dus brațele la piept și s-a dat înapoi. În fața ei, fluviul curgea opintit, secăt de o vară fierbinte, în care ploaia fusese un musafir rar.

– Nu sunt nici măcar stele, a șoptit în sinea ei, după ce s-a uitat îndelung la cer.

Totuși, o rază de lumină însenina din când în când noaptea călduță de septembrie, strălucind pe suprafața cromată a lacătelor iubirii. Erau grupate pe gratiile parapetului ca gândurile care i se încălesc în minte.

A întins mâna și a atins cu degetul arătător unul din acele obiecte care pentru îndrăgostiți reprezentau adevărate legăminte pentru eternitate, în încercarea lor de a se sustrage timpului nemilos.

A rămas nemișcată.

Devenise fostul ei logodnic... fost partener de afaceri, fost multe lucruri.

Și-a cuprins și mai mult pieptul cu brațele, izgonind un fior, și s-a pus în mișcare. Înainte să se îndepărteze și s-o ia spre Piazzale Michelangelo, a aruncat o ultimă privire spre șirul de speranțe în iubire. Putea să pună pariu că în curând urma alt lacăt. Unul nou-nouț, aurit, dacă îl cunoștea bine pe fostul ei logodnic.

Matteo și Alessia... așa se numea noua bucătăreasă-șefă, femeia care îi luase locul. Cea pe care Elena, ca o proastă, o crezuse prietenă, apoi își dăduse repede seama. O clipă i-a văzut din nou împreună cu ochii minții, aplecați unul spre celălalt, mărturisindu-și ceea ce nimeni altcineva din lume nu putea să înțeleagă.

O fraieră, s-a apostrofat ea singură.

Ar fi trebuit să înțeleagă. Însă Matteo părea mereu același, nu se schimbaseră față de ea. Iar asta o călca pe nervi. Nu fusese drept. Nu îi dăduse nicio variantă.

A grăbit pasul, de parcă ar fi vrut să lase în urmă ce văzuse de dimineață. Numai că era inutil, pentru că îi apărea în gând, ca o poză care-i trecea mereu prin fața ochilor.

Elena intrase în micul restaurant pe care îl administra cu Matteo. Ca de obicei, la ora aia el era în bucătărie și stabilea meniul. Totuși, când deschisese ușa, văzuse ceva ce o paralizase. Din cauza șocului, trebuise să se sprijine de tocul ușii, fiindcă genunchii n-o mai ascultau.

Alessia și Matteo săriseră în picioare, încercând să se acopere cum puteau mai bine.

Fuseseră văzuți, toți trei erau șocați și numai răsuflarea întretăiată a celor doi iubiți întrerupsese tăcerea.

Elena nu mai putea scoate o vorbă, era înmărmurită, încercând să înțeleagă ceea ce tocmai văzuse în fața ochilor. Apoi, încet-încet, în mintea ei tulbure pătrunseseră câteva gânduri.

– Ce naibii faceți aici? strigase ea.

Mai târziu îi va părea rău că spusese o așa prostie, ar fi vrut să adauge mult mai mult și să facă altceva. Răspunsul era evident. Până și o oarbă

și-ar fi dat seama, iar ea vedea foarte bine. Și auzea la fel de bine. Matteo, care inițial i se păruse surprins, se înfuriase.

Dacă sângele nu s-ar fi oprit, luând cu el și cea mai vagă urmă de simț al umorului, Elena ar fi râs de scena aia îngrozitoare. Dar rămăsese acolo, cu mâinile strânse pumn, cu inima bătându-i nebunește și izbindu-i-se de coaste. Era stupefiată, indignată, și aștepta ca el să spună ceva.

Însă Matteo nici măcar nu se sinchisise să nege. Nu îi zisese „iubito, nu e ceea ce pare” sau „pot să-ți explic totul”.

– Ce cauți aici? Nu trebuia să fii la Milano? i-o întorsese el, mârâind nervos.

Reacția asta o surprinsese, de parcă ea ar fi trebuit să se justifice. Nu se simțise bine, de aceea se întorsese. Însă nu îl anunțase.

Era tulburată, nu reușea să înțeleagă.

– Cum ai putut să-mi faci una ca asta?

Iar îi spusese ceva greșit.

Tăcere, jenă, neputință și în cele din urmă furie. Nu se pricepuse niciodată să exprime în cuvinte exact ce gândea, iar în clipa aia totul se făcuse praf și pulbere. Acum nu se mai uita la el și își îndreptă privirea spre Alessia, ca și cum ar fi vrut să îi explice un lucru evident. Ar fi vrut s-o ia la palme, s-o calce în picioare cu toată puterea. Nu își dădea seama de ce făcuse?

Matteo era logodnicul ei de peste doi ani. Urma să se căsătorească foarte curând. Nu că ar fi cerut-o de nevastă, dar nu locuiau împreună? Nu investise ea mare parte din economiile ei în nenorocitul ăla de restaurant?

Iar acum visurile, proiectele ei se duseseră pe apa sâmbetei. Totul se terminase!

– Te rog n-o lua așa, n-are rost. Sunt chestii care se mai întâmplă...

Chestii care se mai întâmplă?

Indignarea ajunsese la apogeu și, în loc să cadă în genunchi, sfâșiată de trădarea lui, o apucase o furie sălbatică, așa că luase foc fără niciun avertisment.

O clipă mai târziu, o tigaie zbura prin aer fix spre cei doi porumbei care se grăbeau să se ascundă în spatele mesei. Clinchetul metalului izbindu-se de podea pusese capăt scandalului.

Elena s-a întors cu spatele și s-a îndepărtat de ceea ce, cu scurt timp în urmă, crezuse că ar fi viitorul ei.

Un hohot de râs venind nu de foarte departe a distras-o de la ale ei, dând naștere unui gând dulce-amărui, unei amintiri care îi oferea puțină satisfacție.

Luciei, bunica ei, nu îi plăcuse niciodată Matteo Ferrari.

Însă ea îl iubise enorm de la început. Îi făcuse toate poftele, îl sprijinise, îi fusese alături... și iată. Îl sprijinise așa cum se cuvenea să facă orice om de ispravă. Nimic nu trebuia să compromită relația lor, așa stabilise. Relațiile fără cap și coadă și legăturile fără sens nu erau pentru ea, nu o interesaseră niciodată. Matteo era cel de care avea nevoie. Voia o familie, îi plăceau copiii. Lucru extrem de important pentru ea. Era și motivul pentru care îl alesese în cele din urmă și făcuse totul pentru a ține relația lor pe linia de plutire, fără să se plângă niciodată.

Dar el o înșelase oricum.

Asta o durea cel mai mult. Deși se străduise mult, riscase, rezultatul fusese mai mult decât dezamăgitor.

Fusese un adevărat dezastru.

În noaptea aia era multă lume prin preajmă. Centrul istoric din Florența se va duce la culcare când se va crăpa de ziuă. Piețele erau pline ochi de artiști, studenți și turiști care se opreau să sporovăiască sub luminile felinarelor sau într-un colț mai întunecat, potrivit altor tipuri de relații, mult mai intime.

Elena mergea lăsându-se pradă amintirilor și mirosurilor cunoscute din cartierul Santa Croce. Știa și cea mai mică denivelare de pe stradă și fiecare piatră cubică acum nelalocul ei, pentru că suportase secole întregi de pași. Contururile caselor se perindau prin fața ochilor ei

obosiți. Casetele luminoase ale magazinelor străluceau în întuneric. Parcă nu se schimbaseră nimic. Senzația de plăcere pe care o avea când revedea acele locuri era așa de ciudată, că a rămas aproape surprinsă.

De un an, se gândea ea, de mai mult de un an nu se întorsese la casa bunicii. După moartea ei nu mai pusese piciorul acolo.

Și totuși, fusese lumea ei multă vreme. Fusese la gimnaziu și apoi liceul îl făcuse la maicile de pe strada Colonna, la doi pași de casa familiei Rossini. De la acele ferestre văzuse cum se jucau celelalte fete.

Niciuna din ele nu știa de parfumuri. Nu văzuseră niciodată un alambic și nu-și închipuiau că grăsimea absoarbe mirosurile. *Esență, concret, absolut sau amestec* erau cuvinte lipsite de sens pentru ele.

Însă toate aveau o mamă și un tată.

Mai întâi le ignorase. Însă apoi le invidia lumea ordonată, dorindu-și să facă parte din ea. Voia să fie ca ele.

Părinții colegelor ei de școală se purtaseră mereu foarte drăguț cu ea: cadouri, invitații. Nu fusese niciodată o petrecere la care să nu fie invitată. Însă zâmbetele nu li se citeau și în priviri. Elena le simțise trecând repede pe lângă ea, ca lucrurile pe care trebuie să le faci în grabă. Ca treburile făcute și uitate.

Și acum înțeleșese.

Gustul amar al rușinii o îndepărtase și de prietenele cărora nu părea să le pese de casa ciudată în care locuia ea și de faptul că bunica ei asistasă la recitaluri sau că se dusesese la ședințele cu părinții. Desigur, mai erau și alți copii orfani... însă ideea era că avea, totuși, o mamă.

A respins cu mânie acea amintire. De ani întregi nu se mai gândise la asta. Asta mai lipsea... să aibă regrete!

A înghițit amărăciunea și a început să meargă mai repede. Iată, aproape ajunsese.

În jurul ei, pereții din piatră ai palatelor păreau s-o primească și s-o consoleze. Vremea caldă se făcuse răcoroasă, iar dintre sălcii se ridica un miros acru de umezeală. Elena l-a tras în piept, așteptând momentul în care se va îmbina cu cel dinspre fluviu.

Mirosul trecutului, mirosul lucrurilor pierdute.

S-a oprit în fața unei uși masive. A băgat o cheie veche în broască și a întors-o. A închis ochii doar o clipă și s-a simțit imediat mai bine.

Se întorsese.

Și, deși fusese singurul lucru logic de făcut, nu reușea să alunge sentimentul zdrobitor că pierduse. Plecase hotărâtă să-și schimbe viața, dar era din nou acolo, în casa pe care o lăsase în urmă într-o zi, cu inima plină de speranță.

A urcat scările aproape în fugă, evitând să se uite pe cele două coridoare întunecate de la parter, care duceau spre ce fusese odată laboratorul și atelierul Luciei Rossini. S-a dus la baie și, după un duș rapid, a schimbat așternuturile și s-a băgat în pat.

Lavandă, bergamotă, salvie. Parfumul lor plutea prin toată casa, era pătrunzător, ca și singurătatea care o apăsa. Cu puțină vreme înainte de a se lăsa pradă oboselii, i s-a părut că simte o mână cum o mângâie gingaș pe păr.

În dimineața următoare s-a trezit foarte devreme, ca de obicei. O clipă nu s-a mișcat, stând cu ochii pironiți în tavan, iar inima îi bătea tare. Lăsase obloanele deschise, iată de ce era atâta lumină. Soarele scălda cu razele lui podeaua și patul. Dar mirosul casei străpunsese toropeala pe care o mai simțea.

S-a ridicat din pat pentru că nu știa ce să facă. A coborât și s-a așezat pe locul unde stătuse de când era mică. După câteva clipe s-a uitat la masa de lemn lucios, și-a dat seama cât de mare era. S-a foit pe scaun, simțindu-se inconfortabil. Apoi a urmat tăcerea. O tăcere apăsătoare și de rău augur.

– Aș putea porni televizorul, a șoptit.

Dar bunica ei nu avea așa ceva, mereu îl detestase. Și, ca să fie sinceră, nici ei nu-i plăcea prea mult. Prefera să citească.

Însă toate cărțile ei rămăseseră la Matteo.

O durere apăsătoare îi sfâșie pieptul. Acum, că de toate se alesese praful, de visuri, de planuri, ce o să facă?

S-a uitat pierdută în jur.